

Когато ми казаха да изразя впечатления си от стажа в няколко реда, се запитах: “Как описваш толкова дълбоко чувство като това, което остави в мен преживяното и видяното във фондацията САМО в няколко реда?!” Мислих. Опитвах да подреда в главата си сложни изречения, които хем да звучат изискано, но непретенциозно, хем да изразяват новоизграденото ми ниво на езикова култура, което придобих благодарение на войните от екип “Комуникации” (използвам с цел думата “воини”, защото да боравиш толкова умело с Българския език, да се справяш с Интернет пространството и всички тънкости на графичния дизайн, да вземаш смели решения и да жонглираш със събития, кампании и неотложни задачи едновременно, си е като да познаваш изкуството на войната до най-малкия детайл и да печелиш битка след битка, благодарение именно на това познание).

Накрая реших, че нямам нужда от сложни и възвишени изречения, а от най-простото обяснение. Та, ето го и него: **ТОВА, НА КОЕТО МЕ НАУЧИ ТОЗИ СТАЖ, Е ДА БЪДА ПОВЕЧЕ ЧОВЕК.** Ще речете „Как така повече човек?“. Ами, ей така. Като оставим настрана техническите знания и умения, които придобих, разбрах истинското значение на думата „кауза“. Истинското значение на това какво е да живееш, да ставаш всяка сутрин с мисълта, че вчера си помогнал на някого в нужда, днес ще помогнеш на още някого, а утре, след месец, година, ще помогнеш на още. И това ще изпълва сърцето ти. И ще ти носи чиста радост. Но не такава, каквато изпитваме от това, че сме си купили чисто нов, скъп чифт обувки, а онази еуфория, която те обзема, щом виждаш, че това, за което се бориш, дава резултати. И то добри.

И нека ви кажа, иска се голяма доза смелост, увереност, издръжливост и най-вече човеколюбие, за да се посветиш на нещо такова. Затова ги наричам воини. Всички до един. Защото битката, която водят, я водят с устрем и вяра, че могат да променят (ако не света) поне един човешки живот и да го направят по-пълноценен и изпълнен с любов. А и защото наградата си заслужава – топла, истинска детска усмивка и щастливи родители, които са успели да останат заедно с децата си.

Чувствам се повече човек от всякога и колкото и банално да звучи, гледам на живота малко по-така. Радвам се на малките неща. Малко по-ведра съм. Много по-благодарна съм. Не само, защото имам привилегията да имам любящо семейство. А и защото доброто все още го има, ХОРА. И то е въплътено в лицата на хората от фондация „За Нашите Децата“, които всеки ден се борят ли, борят.

И не се предават.